

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ПРОФЕСОРА ВАДИМА ОЛЕКСІЙОВИЧА МАЛИЖЕВА

Неможливо повірити, що п'ятьма здолала цей промінь.

Прямим і світлим, мов промінь, було його життя. Доля не стелилася рушниками під ноги дитині, що народилася в Черкасах 27 лютого 1941 року, на порозі війни. Але, як жартували згодом колеги, першим словом, вимовленим дитиною, було «імунотолерантність». Вадим Олексійович торував свій шлях у науку як кожен, кого кличе його зірка. Отримавши атестат зрілості із золотою медаллю, вступив до Вінницького медичного інституту і закінчив його з відзнакою.

З 1966 року В.О. Малижев — лікар-терапевт Вище-Дубечанської районної лікарні. З 1969 р. — аспірант Київського НДІ ендокринології та обміну речовин, у 1970 р. — вже кандидат медичних наук, молодший науковий співробітник. У 1983 році Вадим Олексійович отримав науковий ступінь доктора медичних наук. 1987 року він очолив лабораторію імунології Наукового центру радіаційної медицини Академії медичних наук України. З 1996 року професор В.О. Малижев — заступник директора з наукових питань, а з 1999 — директор Центру.

Досягнувши віку відпочинку, Вадим Олексійович склав із себе адміністративні клопоти, віддавшись улюбленій науці. З 2001 року він керу-

вав лабораторією клінічної імунології, а у 2012 році очолив відділ імунології та трансплантології Українського науково-практичного центру ендокринної хірургії, трансплантації ендокринних органів і тканин МОЗ України.

Успішна, але не поспішна кар'єра людини, яка робить свою справу, а не кар'єру. У набутку професора Малижева понад двісті наукових праць і винаходів. П'ятнадцять учнів професора запалили свій вогонь від його смолоскипа.

Його шлях до вершин науки може здатися сторонньому погляду рівним і легким. Не йшов — летів. То його талант, ясний меткий розум, легка осяйна вдача. Усе, чого досяг він у своєму житті, — усе це завдяки праці, постійному самовдосконаленню, життєвому оптимізму.

Коли людині таланить, кажуть: їй доля усміхається. Вадим Олексійович усміхався долі. Світу. Людям. Він сам був нам таланом. Так і пішов, за своїм звичаєм перетворивши на жарти останню суперечку з колегами, — невагомою ходою по зоряній дорозі, залишивши нашій пам'яті сміх і світло.

Колектив Українського науково-практичного центру ендокринної хірургії, трансплантації ендокринних органів і тканин МОЗ України □

